

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 26. februara 2024. godine
Ref. br.: RK 2369/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI30/22

Podnosilac

Ali Aliu

**Ocena ustavnosti Presude Vrhovnog suda Kosova, ARJ-UZVP. br. 71/2021,
od 28. jula 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Ali Aliu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa mestom stanovanja u Prištini, kojeg zastupa Isamedin Dedinca, advokat u opštini Priština.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Presude Vrhovnog suda Republike Kosovo [ARJ-UZVP. br. 71/2021], od 28. jula 2021. godine, (u daljem tekstu: Vrhovni sud) u vezi sa Presudom Apelacionog suda [AA.UZH. br. 85/2021] od 19. aprila 2021. godine, (u daljem tekstu: Apelacioni sud) i Presudom Osnovnog suda u Prištini – Odeljenje za Administrativna pitanja [AU. br. 1578/2017] od 4. decembra 2020. godine, (u daljem tekstu: Osnovni sud).
3. Podnosilac zahteva je osporenu odluku primio dana 2. decembra 2021. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene Presude Vrhovnog Suda, kojom je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih prava koja su zagarantovane članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske Konvencije o Ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), i članom 10 Univerzalne Deklaracije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava Republike Kosovo, na članu 22. (Procesuiranje podnesaka) i članu 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023, objavljen je u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu petnaest (15) dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe navedene Uredbe, kojom je ukinut Pravilnik o radu Ustavnog suda br. 01/2018. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78 (Prelazne odredbe) Pravilnika o radu br. 01/2023, izuzetno će se i dalje primenjivati pojedine odredbe Pravilnika o radu br. 01/2018 u slučajevima registrovanim u Sudu pred ukidanje, samo ako i u meri u kojoj su povoljniji za stranke.

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 4. marta 2022. godine, podnosilac zahteva je preko pošte podneo svoje zahtev koji je Ustavni Sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) primio dana 7. marta 2022. godine.
8. Dana 11. marta 2022. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva.
9. Dana 11. marta 2022. godine, Sud je obavestio Osnovni sud o registraciji zahteva i zatražio je informacije u vezi sa danom kada je podnosilac zahteva primio osporenu Presudu.
10. Dana 11. marta 2022. godine, Sud je obavestio Vrhovni Sud i Nezavisni Nadzorni Odbor Civilne službe Kosova o registraciji zahteva , u skladu sa zakonom, poslao je istima po jednu kopiju zahteva.

11. Dana 15. marta 2022. godine, Osnovni sud je podneo pred Sudom kompletan dosije predmeta, uključujući i zatraženu povratnicu .
12. Dana 16. marta 2022. godine, Predsednica Suda, Gresa Caka-Nimani, je imenovala sudiju Nexhmi Rexhepija - za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, u sastavu sudija: Bajram Ljatifi (predsedavajući), Safet Hoxha i Radomir Laban (članovi).
13. Dana 16. decembra 2022. godine, sudija Enver Peci je položio zakletvu pred Predsednicom Republike Kosova, kojom prilikom je počeo njegov mandat na Sudu.
14. Dana 22. januara 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica slučaja

15. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio zaposlen na Univerzitetu u Prištini – Medicinski fakultet kao asistent za predmet Ginekologije i Akušerstvo, na osnovu ugovora o radu od 1. oktobra 2006. godine do 30. septembra 2007. godine.
16. Podnosilac zahteva je zaključio ugovor o radu sa poslodavcem [br. 587] na osnovu člana 3.1/ (c) Pravilnika o javnoj službi Kosova br. 2001/36, Administrativnim uputstvom o procedurama ugovora br. 2003/2, člana 26.4 Zakona o visokom obrazovanju Kosova kao i članova 176, 180 i 186 (3) Statuta Univerziteta u Prištini. Ovim ugovorom je utvrđeno trajanje radnog odnosa od 1. oktobra 2006. do 30. septembra 2007. godine i takođe određeno da se „ugovor se može i ne produžiti po isteku ovog ugovora”.
17. Dana 11. oktobra 2007. godine, Univerzitet u Prištini je na osnovu člana 35.1 Pravilnika br. 2001/36 o državnoj službi Kosova doneo odluku [br.2/355] kojom određeni broj pomoćnika, uključujući i podnosioca zahteva, ne nastavlja radni odnos, kao rezultat „ne odlučivanja od strane Senata, odnosno isteka ugovora o radu za akademsko osoblje Univerziteta u Prištini”.
18. Dana 1. februara 2008. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu pred Univerzitetom u Prištini sa zahtevom da i dalje ostane pri pozivu asistenta za predmet Ginekologija i Akušerstvo na Medicinskom fakultetu.
19. Dana 6. oktobra 2008. godine, Senat Univerziteta u Prištini je, oslanjajući se na član 180 tačka (1) Statuta Univerziteta u Prištini, odbio žalbu podnosioca zahteva sa obrazloženjem da *“[...] žalba nije osnovana jer kandidat ima više od 60 godina života, nema zvanje doktora nauka, pa stoga nema pravo da bude izabran na konkurs za asistenta u skladu sa odredbama Statuta Univerziteta koji se bave sa izborom akademskog osoblja”*

Prvi postupak sproveden pred NNOCSK-om

20. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo žalbu pred Nezavisnim Nadzornim Odborom za Civilnu Službu Kosova (u daljem tekstu: NNOCSK).
21. Dana 18. marta 2008. godine, NNOCSK je doneo odluku [br. 1074/08] kojom je odbio žalbu podnosioca zahteva kao zakonski neosnovanu.
22. Dana 4. jula 2008. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu u Prištini, koju je precizirao dana 10. novembra 2016. godine, tražeći poništavanje Odluke [br.1074/08] NNOCSK od 18. marta 2008. godine., tvrdeći da su (i) dokazi pogrešno ocenjeni uz povredu „slobode ocene dokaza“, (ii) pogrešno utvrđivanje činjeničnog

stanja i (iii) pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se odluka u vezi sa prekinom radnog odnosa poništi kao i da obaveže organ za zapošljavanje da mu isplati naknadu u iznosu od 18.985,00 evra (osamnaest hiljada devetsto osamdeset pet evra) za period 01.10.2007.godine do dana penzionisanja, uz zakonsku kamatu od osam odsto (8%).

23. Dana 5. decembra 2016. godine, NNOCSK je pred Osnovnim sudom osporio navode podnosioca zahteva naglašavajući da je njegova odluka bila osnovana u skladu sa članom 35.1 tačka b) Administrativnog Uputstva 2003/2, kao Administrativnog uputstva PMP-MSHP/DASHC 2003/02 o postupcima ugovora.

24. Dana 7. decembra 2016. godine, Osnovni sud je u Presudi [A. br.793/15] odlučio sledeće:

I. *USVAJA SE tužbeni zahtev tužioca Ali Aliu iz Prištine kao osnovan.*

II. *PONIŠTAVA se odluka tuženog Nezavisnog Nadzornog Odbora Civilne Službe Kosova (NNOCSK), br. 1074/08 od 18.03.2008. godine i predmet se vraća tuženom na ponovno razmatranje i ponovno odlučivanje.*

III. *Svaka strana snosi svoje troškove postupka”*

25. Osnovni sud je, usvajajući tužbeni zahtev podnosioca zahteva, poništio rešenje [br. 1074/08] NNOCSK-a od 18. marta 2008. godine i vratio predmet na ponovno odlučivanje, na osnovu toga što je osporena odluka [br. 1074/ 08] doneta uz povredu člana 85. i stav 4. člana 84. Zakona o upravnom postupku, jer nisu reflektovani činjenični nalazi, dokazi, pravni osnov i pravno obrazloženje na osnovu kojih je doneta odluka o odbijanju žalbe podnosioca zahteva.

26. Osnovni sud je, između ostalog, naglasio da “*tuženi uopšte nije razjasnio da li je pregledao i ocenio ugovor o radu tužioca, u kome je, između ostalog, u tački 11. utvrđeno da: „šef, pre isteka ovog ugovora, vrši ocenu rada radnika u vezi sa nastavkom ugovora, imajući u obzir rad i radnje dužnosti koje su propisane Uredbom o sistematizaciji i opisu radnih mesta”*”

27. Osnovni sud je u svojoj presudi konačno ocenio da **(i)** poslodavac nije ocenio radni učinak podnosioca predstavke, već je na proizvoljan način raskinuo radni odnos, uprkos činjenici da je podnosilac zahteva ispunjavao uslove za nastavak ugovora; i **(ii)** poslodavac je bio obavezan da nastavi ugovor sa podnosiocem zahteva u smislu tačke 2 člana 78 Statuta Univerziteta u Prištini [br. 03-255] od 23. oktobra 2000. godine.

28. NNOCSK je dana 23. januara 2017. godine podneo žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda [A. br.793/15] od 07.12.2016. godine u kojoj je tvrdio da je došlo do pogrešne primena materijalnog prava jer „*Osnovni sud/ Odeljenje za administrativna pitanja u ovom slučaju, nije uzelo kao osnovu član 35, stav 35.1 tačka b Administrativnog uputstva br. 2003/2 Sprovođenje Uredbe UNMIK-a br. 2001/36 o civilnoj službi Kosova, koja kaže da: 35 Zaposlenost u javnoj službi prestaje automatski: (b) nakon isteka ugovora o radu državnog službenika; kao i Administrativno uputstvo 2003/2, za procedure ugovora, korak 6 i 6 a gde je navedeno da: Ugovor će se okončati na kraju ugovornog perioda, ako se ne obnovi, dakle, na osnovu ugovora o radu od 16.2.2007. godine, podnosiocu žalbe je prestao radni odnos 30.09.2007. godine, a na osnovu zakonskih odredbi na snazi radni odnos je prestao istekom ugovora o radu prema važećim zakonskim odredbama.*”

29. Apelacioni sud je 14. juna 2017. godine presudom [A.A. br.77/2017] odbio žalbu NNOCSK-a i potvrdio je presudu [A.br.793/15] od 07.12.2016. godine sa obrazloženjem da „Odluka NNOCSK-a, nije potpuna u pogledu dokazivanja činjeničnog stanja prema žalbenim tvrdnjama žalioaca u NNOCSK, odlučne činjenice nisu precizirane i dokazane na pravnom osnovu prema predmetu ispitivanja predmeta u žalbi, a to je poništenje odluka organa za zapošljavanje UP i dekana Medicinskog fakulteta, na osnovu kojih podnosiocu žalbe nije nastavljen ugovor o radu i da je organ za zapošljavanje postupio u suprotnosti sa članom 78 stav 2 Statuta UP.”
30. Dana 31. avgusta 2017. godine, podnosilac zahteva je u dopisu u kojem se pozvao na Presudu Osnovnog suda [A. br.793/15] od 7. decembra 2016. godine, predložio NNOCSK-u da “*deluje u skladu sa pravosnažnom presudom i u vezi sa meritornom odlukom da se obavesti ovlašćeni zastupnik Isamedin Dedinca Advokat iz Prištine na gore navedenoj adresi.*”

Drugi postupak koji je sproveden u NNOCSK

31. Dana 11. oktobra 2017. godine, NNOCSK je u postupku ponovnog odlučivanja doneo Odluku [A/02/17/2017] u kojoj je odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu sa obrazloženjem da **(i)** ugovor podnosioca zahteva je istekao dana 30. septembra 2007. godine; kao i **(ii)** Podnosilac zahteva se ne može pozivati na odredbe Statuta Univerziteta u Prištini od 23. oktobra 2000. godine za obnovu ugovora o radu, jer se sada isti ne primenjuje jer je sada na snazi Statut od 15. jula 2004. godine.
32. NNOCSK je u odluci [A/02/17/2017] pozivajući se na činjenično stanje naglasio da “*Veće za ispitivanje žalbi je utvrdio da je zasnivanje radnog odnosa, prestanak i prekid radnog odnosa u vreme kada je podnosilac žalbe Ali Aliu bio zaposlen na Univerzitetu u Prištini, izvršeno na osnovu Administrativnog uputstva, 2003/02, Administrativnog naloga br. 2003/2 o sprovođenju Uredbe UNMIK-a br. 2001/36 o Civilnoj službi Kosova, kao i Administrativnog uputstva 2003/2 MSHP/DASHC, o procedurama ugovora, stoga je veće za ispitivanje žalbi zaključilo da je radni odnos podnosioca žalbe prestao na osnovu ugovora o radu prema zakonskim odredbama na snazi*”
33. Dana 18. oktobra 2017. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom tražeći poništenje odluke NNOCSK-a [A/02/17/2017] od 11. oktobra 2017. godine.
34. Dana 26. oktobra 2018. godine, Osnovni sud je u Presudi [A. br.1758/17] odlučio sledeće:

“I. USVAJA SE tužbeni zahtev tužioca, Ali Aliu iz Prištine kao osnovan i UKIDA se odluka Nezavisnog Nadzornog Odbora za Civilnu službu Kosova, sa brojem AJ/02/17/2017 od 12.10.2017. godine kao i odluka Univerziteta u Prištini br.2/592 od 06.10.2008. godine.

II. OBAVEZUJE se Univerzitet u Prištini da tužiocu Ali Aliju isplati naknadu zarade za period od 01.10.2007. do 20.12.2012. godine bruto zaradu od 15.967,86, neto za tužioca u iznosu od 14.763,797 evra, 798.39 evra za penzijski doprinos penzionom fondu koji se mora platiti za radnika i porez na zarade koji se mora platiti u korist budžeta Kosova u iznosu od 406,40 evra kao i kamate za radnika u iznosu od 1.448,86 evra, sve to u okviru rok od 15 (petnaest) dana, pod pretnjom prisilnog izvršenja.

III. Ova presuda zamenjuje poništene akte.”

35. Osnovni sud je svojom odlukom ocenio da **(i)** NNOCSK u postupku ponovnog odlučivanja nije postupio prema presudi Osnovnog suda [A. br. 793/15] od 07. decembra 2016. godine **(ii)** NNOCSK je propustio da pravilno proceni da je poslodavac u slučaju podnosioca zahteva postupio u suprotnosti sa stavom 4 tačka a i tačkama 5a1 i 5a2 i 5a3 Administrativnog uputstva br.2003/2 i članom 2 Administrativnog uputstva; i **(iii)** poslodavac nije pravilno sproveo postupak za prestanak radnog odnosa, jer nije postupio po tački 11. Uredbe o sistematizaciji i opisu radnih mesta.

36. Dana 18. decembra 2018. godine, Univerzitet u Prištini je uložio žalbu Apelacionom sudu na presudu [A. br.1758] od 26. oktobra 2018. godine, zbog pogrešne i nepotpune procene činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. U žalbi upućenoj Apelacionom sudu, Univerzitet u Prištini je naglasio da “ *Senat Univerziteta u Prištini, u odnosu na predmetnog tužioca, koji je sa **tuženim bio u radnom odnosu kao asistent na Medicinskom fakultetu po ugovoru br. 587 od 2.3.2007. godine koji je ugovor zaključen na određeno vreme od 1. oktobra 2006. do 30. septembra 2007. godine**, pri čemu je Senat UP u tom periodu dao mogućnost svim asistentima da budu u skladu sa Statutom najmanje do upisa doktorskih studija, kako je predviđeno **tačkom 2. člana 185. Statuta UP iz 2004. godine** koji je tada bio na snazi. Pošto neki od asistenata, kao i tužilac, u tom periodu nisu imali zvanje doktora nauka, Senat UP svima iz ove kategorije, kojima je prestao ugovor o radu, a nisu uspjeli da steknu zvanje doktora nauka, doneo je odluku da se ne nastavi sa ugovorima i isti ne može ponovo biti izabran na tom pozivu“ S obzirom na činjenicu da je Statut UP iz 2004. godine stupio na snagu danom ratifikacije u Skupštini Republike Kosovo sa br. ref. 3118 od 05.7.2018. godine i stupanjem na snagu ovog Statuta prestale su sve odredbe privremenog statuta od 23.10.2000. godine. ”*

37. Dana 21. septembra 2020. godine, Apelacioni sud je u Presudi [AA. br.26/2019] usvojio žalbu Univerziteta u Prištini i poništio je Presudu Osnovnog suda [A. br.1758/2017] od 26. oktobra 2018. godine, gde je vratio predmet na ponovno odlučivanje pred prvim stepenom, sa obrazloženjem da je osporena odluka **(i)** doneta uz povredu odredbi parničnog postupka; kao i **(ii)** imala je nedostatke u obliku zakonskog obrazloženja.

38. Apelacioni sud je objasnio da je podnosilac zahteva imao ugovor na određeno vreme, odnosno od 1. oktobra 2006. godine do 30. septembra 2007. godine; i na osnovu člana 35.1 b) Administrativnog uputstva 2003/2, podnosiocu zahteva je ugovor istekao i samim tim nije ispunio kriterijum za poziv asistenta.

39. Dana 25. novembra 2020. godine, podnosilac zahteva se tužbom obratio Osnovnom sudu gde je naveo da “ *pitanje zakonitosti, odnosno njegovog prava, je presuđeno pitanje i predstavlja RES JUDICATA, a u vezi sa ovim pitanjem, presuda Osnovnog suda u Prištini A br.793/15 od 07.12.2016. godine je pravosnažna na osnovu presude Apelacionog suda Kosova A br.77/2017 od 14.06.2017. godine*”

40. Podnosilac zahteva je na kraju predložio Osnovnom sudu da njegov tužbeni zahtev “*usvoji kao osnovan kao u preciziranom tužbenom zahtevu, tako da se obrazloženje presude zasniva na pravosnažnoj presudi, pošto je pitanje zakonitosti, odnosno prava tužioca jednom zauvek rešeno u presudi Osnovnog suda u Prištini i A.br. 793/15 od 07.12.2016.godine koja je pravosnažna na osnovu presude Apelacionog suda Kosova Abr. 77/2017 od 14.06.2017. godine*”.

41. NNOCSK je dostavio Osnovnom sudu odgovor na protivtužbu podnosioca zahteva. U međuvremenu, Univerzitet u Prištini je pred Osnovnim sudom izjavio da: “ *tužbeni zahtev tužioca nema pravnog osnova za ovo odobrenje, s obzirom na činjenicu da je istom odlukom Senata UP napadnut ne samo tužilac već i još 120 lica, odnosno odlukom 2355 od 11.10.2007. godine gde je svima njima koji nisu ispunili kriterijum o*

doktoraturi ugovor istekao, tuženi nije produžio novi ugovor, pa tražim da se po ovom osnovu sud tužbeni zahtev tužioca odbije kao neosnovan”

42. Dana 4. decembra 2020. godine, Osnovni sud je u ponovnom odlučivanju u Presudi [A. br.1758/2017] odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan sa obrazloženjem da je podnosiocu zahteva ugovor istekao dana 30. septembra 2007. godine i prema njegovim navodima *“ nije ispunjavao kriterijume doktorata, po ovom osnovu poslodavac nije mogao biti obavezan ni jednom zakonskom odredbom da nastavi ugovor o radu. To je zato što prava i obaveze iz oblasti rada traju koliko traje i rok ugovora.”*
43. Osnovni sud je u istoj Presudi takođe objasnio da *“[...] istekom ugovora poslodavac tužioca nije imao nikakvu zakonsku obavezu da ga nastavi. Dakle, tužbeni zahtevi tužioca iz svih napred navedenih razloga nemaju uticaja na donošenje neke druge odluke”*.
44. Dana 29. decembra 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda [A. br.1758/2017] od 4. decembra 2020. godine, tvrdeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešno utvrđeno činjenično stanje kao i pogrešnu primenu materijalnog prava, tražeći da se pobijana presuda preinači u korist podnosioca zahteva.
45. Dana 19. aprila 2021. godine, Apelacioni sud je u Presudi [AA. br.85/2021] odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je Presudu Osnovnog suda [A. br.1758/2017] od 4. decembra 2020. godine, sa obrazloženjem da su na pravilan način primenjene zakonske odredbe i da je činjenično stanje utvrđeno pravično, jer je ugovor podnosioca zahteva istekao dana 30. septembra 2007. godine.
46. Dana 2. juna 2021. godine, podnosilac zahteva je navedene presude podneo zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke, tvrdeći povredu odredaba parničnog postupka i povredu materijalnog prava sa predlogom da se osporena presuda poništi i da se predmet vrati na ponovno suđenje.
47. Dana 28. jula 2021. godine, Vrhovni sud je presudom [ARJ-UZVP. br.71/2021] odbio zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan, potvrđujući nalaze redovnih sudova da je ugovor podnosioca predstavke istekao dana 30. septembra 2007. godine, a prema navodima suda *“isti nije ispunio uslov za doktorat, poslodavac nije imao nikakvu obavezu produženja ugovora, pošto prava, obaveze i odgovornosti iz radnog odnosa traju do isteka ugovora”*.
48. Vrhovni sud je, između ostalog, objasnio da: *“ članom 35.1 (b) Administrativnog uputstva br. 2003/2, predviđeno je da rad u civilnoj službi automatski prestaje istekom ugovora o radu. U ovom konkretnom slučaju, tužiocu je ugovor o radu istekao dana 30.09.2007. godine”*

Navodi podnosioca zahteva

49. Podnosilac zahteva tvrdi da je presuda Vrhovnog suda [ARJ-UZVP. br.71/2021] od 28. jula 2021. godine doneta uz povredu njegovih prava i osnovnih sloboda koje su zagarantovane članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a. Podnosilac zahteva posebno tvrdi (i) povredu prava na obrazloženu sudska odluku zbog pogrešne primene zakona i (ii) povredu principa pravne sigurnosti.

50. S tim u vezi, podnosilac u suštini tvrdi da ugovor o radu sa Univerzitetom u Prištini, koji je istekao 30. septembra 2007. godine, treba da se nastavi na osnovu člana 78. Statuta Univerziteta u Prištini od 23. oktobra 2000. godine.
51. U ovom aspektu, podnosilac zahteva tvrdi da mu je poslodavac, uz povredu člana 78. Statuta Univerziteta u Prištini, prekinuo radni odnos.
52. Podnosilac zahteva navodi da redovni sudovi *“nisu dali obrazloženje po kom osnovu je od tužioca zahtevano ispunjavanje kriterijuma doktorata, dok je na osnovu dokaza dokazano da je tužilac sa tuženim UP sklopio ugovor o radu na osnovu statuta UP iz 2000. godine i na osnovu odredbi člana 78 al.2 statuta, kojim je propisano da „svaki profesor čije je imenovanje ponovljeno i svaki član osoblja koji navršši 55 godina života zadržava svoje imenovanje do 66. godine života.”*
53. S tim u vezi, podnosilac zahteva tvrdi da je *“stekao pravo da obavlja imenovanje do 65. godine pošto je ovaj statut bio na snazi do 2004. godine, a podnosilac zahteva je tada imao 57 godina, tako da je prema njemu podnosilac zahteva napunio 55 godina za vreme dok je bio u Statutu, što znači da je po ovom osnovu automatski navršio 55 godina u vreme kada je Statut bio na snazi, tj. po ovom osnovu automatski stekao pravo da nastavi ugovor do 65. godine života.”*
54. S tim u vezi, podnosilac zahteva tvrdi da se Apelacioni sud uopšte nije bavio tvrdnjama podnosioca zahteva, da je pravo podnosioca zahteva da mu se ugovor produži do 65. godine života ustanovljeno jednom na osnovu presude Osnovnog Suda [A. br. 793/2015] od 7. decembra 2016. godine koja je postala pravosnažna na osnovu presude Apelacionog suda [A.A. br. 77/2017] od 14. juna 2017. godine.
55. Podnosilac zahteva dalje tvrdi da Apelacioni sud nije dao nikakvo opravdanje zašto su prvostepeni sud, kao i Apelacioni sud sada promenili svoj pravni stav u poređenju sa ocenom koja je doneta u presudi od 7. decembra. 2016. godine i presudi od 14. juna 2017. godine – pošto nije bilo drugih dokaza koji bi bili u suprotnosti sa njihovim prethodnim stavom i ocenom.
56. Podnosilac zahteva ističe da se Vrhovni sud, kada je odbio zahtev podnosioca zahteva, proizvoljno oslonio na član 35.1 UA 2003/2 time što se nije osvrnuo na tvrdnje podnosioca zahteva koje je on izneo i time je prouzrokovao povredu člana 31. Ustava.
57. U nastavku, podnosilac zahteva naglašava da presuda Vrhovnog suda nije uspela da razmotri njegove tvrdnje koje su navedene u njegovom zahtevu *“po kom osnovu je od podnosioca zahteva zahtevano ispunjavanje kriterijuma doktorata, dok je na osnovu dokaza dokazano da je tužilac sa tuženim UP sklopio ugovor o radu na osnovu statuta UP iz 2000. godine i na osnovu odredbi člana 78 al.2 statuta, kojim je propisano da „svaki profesor čije je imenovanje ponovljeno i svaki član osoblja koji navršši 55 godina života zadržava svoje imenovanje do 66. godine života tužilac je stekao pravo da obavlja imenovanje do 65. godine pošto je ovaj statut bio na snazi do 2004. godine, a podnosilac zahteva je tada imao 57 godina, što znači da je tužilac navršio 55 godina u vreme kada je Statut bio na snazi, tj. po ovom osnovu automatski stekao pravo da nastavi ugovor do 65. godine života, ”.*
58. Podnosilac zahteva tvrdi da *“Vrhovni sud nije razjasnio tvrdnje tužioca da su odredbe člana 35.1 Administrativnog uputstva 2003/2 pogrešno primenjene pošto je tužilac bio deo akademskog osoblja Univerziteta u Prištini i za ovu kategoriju ugovor o radu, prava, obaveze, nastavak ugovora akademskog osoblja UP, primenjuju se posebna pravila i ona Statuta Univerziteta u Prištini (u ovom slučaju Statut iz 2000. godine).”*

59. Podnosilac zahteva dalje navodi da: “ *Vrhovni sud u svojoj odluci nije dao nikakvo obrazloženje u vezi sa tvrdnjama tužioca da je pitanje zakonitosti, odnosno prava tužioca presuđeno pitanje i da predstavlja RES JUDICATA, a u vezi sa ovim pitanjem, Presudom osnovog Suda u Prištini A.br.793/15 od 07.12.2016.godine je pravnosnažna na osnovu presude Apelacionog suda Kosova A. br.77/2017 od 14.06.2017.godine, dok su rešenje prvostepenog suda o odbijanju tužbenog zahteva tužioca kao i drugostepeno rešenje o odbijanju tužbe tužioca u suprotnosti sa napred navedenim odlukama istih sudova donetim po istom pravnom pitanju.*”
60. Podnosilac zahteva tvrdi da je došlo do povrede principa pravne sigurnosti kao rezultat nedoslednosti Apelacionog suda i Osnovnog suda u pogledu odlučivanja u predmetu podnosioca zahteva, na osnovu toga što su stavovi redovnih sudova, odnosno stav Osnovnog suda u presudi [A.U. br.1578/2017] od 4. decembra 2020. godine i Apelacionog suda u [AA.UZH. br.85/2021] od 19. aprila 2021. godine su suprotne stavovima koji su dati od samog Osnovnog suda u presudi [A. br.793 /15] od 7. decembra 2016. godine i Apelacionog suda u presudom [A.A. br. 77/2017] u razmatranju istog predmeta podnosioca zahteva.
61. Podnosilac zahteva se u svim svojim tvrdnjama pozivao na osnovna načela prava na obrazloženu sudsku odluku zagaranovanu članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a i u prilog ovih argumenata, podnosilac zahteva se takođe pozivao se na sudsku praksu (i) Suda u predmetima KI120/10, podnosilac zahteva *Zyma Berisha*, Presuda od 29. decembra 2013. godine; KI72/12, podnosilac zahteva *Veton Berisha i Ilfete Haziri*, Presuda od 5. decembra 2012. godine; KI18/16, podnosilac zahteva *Bedri Salihu*, Presuda od 20. maja 2016. godine; KI31/17, podnosilac zahteva *Shefqet Berisha*, Presuda od 30. maja 2017. godine; KI97/16, podnosilac zahteva *IKK Classic*, Presuda od 4. decembra 2017. godine; KI135/14, podnosilac zahteva *IKK Classic*, Presuda od 10. novembra 2015. godine; kao i (ii) Evropskog suda za Ljudska Prava (u daljem tekstu: ESLJP) odnosno slučaj *Pronina protiv Ukrajine*, predstavka br. 63566/00, Presuda od 18. jula 2006. godine.
62. Konačno, podnosilac zahteva traži od Suda da (i) proglasi njegov zahtev prihvatljivim; i (ii) da utvrdi da je osporena presuda, odnosno presuda Vrhovnog suda [ARJ-UZVP. br. 71/2021], od 28. jula 2021. godine, doneta uz povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, proglašavajući je nevažećom i vraćajući predmet na ponovno odlučivanje.

Relevantne Ustavne odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31

[Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje]

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

*2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.
[...]*”

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6 (Pravo na pravično suđenje)

*1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.
[...]"*

Ocena prihvatljivosti zahteva

63. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o Radu.
64. U tom pravcu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]"

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

65. U nastavku, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume o prihvatljivosti, kako je to propisano Zakonom. S tim u vezi, Sud se prvenstveno poziva na članove 47 [Individualni zahtevi], 48 [Tačnost podneska] i 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 (Individualni zahtevi)

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva".

Član 48 (Tačnost podneska)

" Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori".

Član 49 (Rokovi)

"Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku..."

66. U vezi sa ispunjenjem gore navedenih kriterijuma, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, osporava jedan akt nekog javnog organa, odnosno Presudu Vrhovnog suda [ARJ-UZVP. br. 71/2021], od 28. jula 2021. godine i iscrpeo je sva pravna sredstva koja su mu bila dostupna u skladu sa zakonom. Podnosilac zahteva je takođe jasno je objasnio prava i slobode za koje on smatra da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48 Zakona; kao i podneo je zahtev u skladu sa zakonskim rokom koji je propisan u članu 49 Zakona.
67. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u stavu (2) pravila 34 (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika o Radu. Pravilo 34 (2) Poslovnika o Radu propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmotri neki zahtev, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Pravilo 34 (2) specifično propisuje da:

Pravilo 34
(Kriterijum o prihvatljivosti)

"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju".

68. Sud podseća da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i na osnovu prakse Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 34 Poslovnika o Radu. (vidi slučajeve Suda KIO4/21, podnositeljka zahteva [Nexhmije Makolli](#), Rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26; i vidi takođe [KI175/20](#), podnosilac zahteva [Kosovska Agencija za Privatizaciju](#), Rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
69. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao "očigledno neosnovan" u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može da sadrži. S tim u vezi, bilo bi tačnije kada bi se o istima govorilo kao o "očigledno neosnovanim navodima". Poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi "četvrtog stepena"; (ii) navodi koje karakteriše "jasno ili očigledno odsustvo povrede"; (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi; i na kraju, (iv) "konfuzni i nejasni" navodi (vidi, tačnije, za koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao "očigledno neosnovan" i specifičnosti četiri gore pomenute kategorije navoda kvalifikovanih kao "očigledno neosnovani", vidi slučaj [KIO4/21](#), citirano iznad, stav 27 kao i slučaj [KI175/20](#), gore citiran, stav 38).
70. U tom kontekstu, kao i u nastavku teksta, tokom procene da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom (vidi slučaj [KIO4/21](#), citirano iznad, stav 28).

71. Sud prvobitno primećuje da je predmet podnosioca predstavke ispitan kroz 7 (sedam) sudskih odluka donetih tokom postupaka koji su sprovedeni pred redovnim sudovima. Sud podseća da je spor započeo kao rezultat prestanka radnog odnosa podnosioca zahteva od strane poslodavca – Univerziteta u Prištini, na osnovu toga što mu je istekao ugovor o radu. Podnosilac zahteva je podneo žalbu protiv odluke o prestanku radnog odnosa NNOCSK-u, koji je rešenjem [br. 1074/08] odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu. Podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom tražeći poništenje rešenja NNOCSK-a [br. 1074/08] od 18. marta 2008. godine i naknadu u iznosu od 18.985,00 evra za period od 01.10.2007. godine, do vremena kada je penzionisan, sa zakonskom kamatom od osam odsto (8%). Osnovni sud je presudom [A. br.793/15] od 7. decembra 2016. godine poništio rešenje NNOCSK-a [br. 1074/08] od 18. marta 2008. godine i vratio predmet na ponovno odlučivanje sa obrazloženjem da je osporeno rešenje [br. 1074/08] doneto uz povredu člana 85. i stav 4. člana 84. Zakona o upravnom postupku zbog toga što nisu navedeni činjenični nalazi, dokazi, osnov i pravno obrazloženje na osnovu kojih je doneto rešenje o odbijanju žalbe podnosioca zahteva. U međuvremenu, NNOCSK-a je podneo žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda [A. br.793/15] od 7. decembra 2016. godine, tvrdeći pogrešnu primenu materijalnog prava. Apelacioni sud je presudom [A.A. br.77/2017] od 14. juna 2017. godine odbio žalbu NNOCSK-a i potvrdio je presudu [A. br.793/15] od 07.12.2016. godine.
72. U međuvremenu, podnosilac zahteva je podneskom od 31. avgusta 2017. godine, pozivajući se na presudu Osnovnog suda [A. br.793/15] od 7. decembra 2016. godine, koju je već potvrdio Apelacioni sud, predložio NNOCSK-u da „*postupi u skladu sa pravosnažnom presudom i u vezi sa meritornom odlukom...*”
73. U postupku ponovnog odlučivanja, NNOCSK je doneo rešenje [A/02/17/2017] od 11. oktobra 2017. godine, kojim je odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu na osnovu toga što je podnosiocu zahteva ugovor o radu istekao dana 30. septembra 2007. godine. U međuvremenu, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu tražeći poništenje ovog rešenja. Osnovni sud je presudom [A. br.1758/17] od 26. oktobra 2018. godine odlučio u korist podnosioca zahteva tako što je usvojio njegov tužbeni zahtev i time što je dosudio kompenzaciju zarada. Nakon žalbe poslodavca, odnosno Univerziteta u Prištini, Apelacioni sud je presudom [AA. br.26/2019] od 21. septembra 2020. godine usvojio žalbu poslodavca i poništio je presudu Osnovnog suda [A. br.1758/2017] od 26. oktobra 2018. godine, vraćajući predmet na ponovno odlučivanje u prvom stepenu sa obrazloženjem da je podnosilac zahteva imao ugovor na određeno vreme.
74. Osnovni sud je u postupku ponovnog odlučivanja presudom [A. br.1758/2017] od 4. decembra 2020. godine odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan na osnovu toga što je ugovor podnosioca zahteva istekao 30. septembra 2007. godine i shodno tome da „istekom ugovora poslodavac tužioca nije imao nikakvu zakonsku obavezu za njegovo produženje“. Ovu presudu je potvrdio Apelacioni sud presudom [AA. br.85/2021] od 19. aprila 2021. godine na osnovu toga što su zakonske odredbe pravilno primenjene i činjenično stanje pravilno potvrđeno, budući da je ugovor podnosioca zahteva bio ugovor na određeno vreme, odnosno ugovor podnosioca zahteva je istekao 30. septembra 2007. godine, i prema članu 35.1 (b) Administrativnog uputstva 2003/2, on nije ispunio kriterijume za imenovanje za asistenta, i kao rezultat toga, njegov radni odnos je bio završen. Nakon podnošenja zahteva za vanredno preispitivanje od strane podnosioca zahteva, Vrhovni sud je presudom [ARJ-UZVP. br.71/2021] od 28. jula 2021. godine potvrdio nalaze redovnih sudova da je podnosiocu zahteva istekao ugovor dana 30. septembra 2007. godine i prema rečima suda „*isti nije ispunio uslov za doktorat, poslodavac nije imao nikakvu obavezu da produži ugovor, pošto prava, obaveze i odgovornosti iz radnog odnosa traju do isteka ugovora.*”

75. Podnosilac zahteva osporava ove nalaze redovnih sudova pred Sudom tvrdeći da je presuda Vrhovnog suda [ARJ-UZVP. br. 71/2021] od 28. jula 2021. godine, kao poslednjeg stepena u ovom predmetu, doneta uz povredu ustavnih garancija iz člana 31. Ustava u odnosu na član 6. EKLJP-a.
76. Sud primećuje da se glavni zahtevi podnosioca zahteva u suštini odnose na povredu prava na "*pravično suđenje*" prema članu 31. Ustava a u vezi sa članom 6. EKLJP kao rezultat (i) nedostatka obrazloženja sudske odluke zbog pogrešne primene/tumačenja zakona od strane redovnih sudova tokom ispitivanja njegovog slučaja i (ii) povrede principa pravne sigurnosti kao rezultat nedostatka doslednosti između Apelacionog suda i Osnovnog suda u vezi sa odlučivanjem u njegovom slučaju.
77. Sud će se, pozivajući se na navode podnosioca zahteva, osvrnuti na sudsku praksu ESLJP-a, koja obavezuje Sud da na osnovu člana 53 [Tumačenje odredbi Ljudskih prava] Ustava, tumači ljudska prava i osnovne slobode koje su zagarantovane Ustavom u skladu sa sudskim odlukama ESLJP-a.

A. Navodi u vezi sa pogrešnom primenom materijalnog prava i neobrazloženom sudskom odlukom

(i) Opšta načela u vezi sa očigledno pogrešnom ili proizvoljnom primenom zakona

78. Sud prvenstveno naglašava da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali uzimajući u obzir i njegove karakteristike, koje su utvrđene u EKLJP-u, načela subsidijarnosti i doktrine četvrte instance, dosledno isticao razliku između "*ustavnosti*" i "*zakonitosti*" i potvrdio da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu, koje je navodno izvršio redovan sud, osim i u meri u kojoj su se takvim greškama mogla povrediti prava i slobode koje su zaštićene Ustavom ili EKLJP-om. (vidi, u ovom kontekstu, između ostalog, slučajeve Suda [KI179/18](#), podnosilac zahteva *Belgjyzar Latifi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 23. jula 2020. godine, stav 68; [KI49/19](#), podnosilac zahteva *Akcionarsko Društvo Limak Kosovo International Airport SH.A., "Adem Jashari"*, Rešenje od 31. oktobra 2019. godine, stav 47; [KI56/17](#), podnosilac zahteva *Lumturije Murtezaj*, Rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35; i [KI154/17 i KI05/18](#), podnosilac zahteva, *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "Barbas"*, Rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta 2019. godine, stav 60).
79. Sud, ipak, naglašava da sudska praksa ESLJP-a i Suda takođe utvrđuju i okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. Kao što je napred navedeno, dok redovni sudovi imaju primarni zadatak da reše probleme oko tumačenja primenljivog zakona, uloga Suda je da se uveri ili proverí da efekti ovog tumačenja budu kompatibilni sa Ustavom i EKLJP (vidi predmet ESLJP-a [Miragall Escolano i drugi protiv Španije](#), presuda od 25. maja 2000. godine, stavovi 33-39; i vidi, takođe, slučaj Suda [KI154/17 i KI05/18](#), citiran u tekstu iznad, stav 63).
80. U tom smislu, Sud je u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a naglasio da iako je uloga Suda ograničena u smislu ocene tumačenja zakona, on se mora uveriti i preduzeti mere kada primeti da je sud primenio zakon na očigledno pogrešan način u konkretnom slučaju, što je moglo rezultirati „*proizvoljnim*“ ili „*očigledno neobrazloženim*“ zaključcima za podnosioca zahteva (vidi, slučajeve ESLJP-a: [Anheuser-Busch Inc. protiv Portugalije](#), br. 73049/01, presuda od 11. januara 2007. godine, stav 83; *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, br. 184/02, stavovi 70-74 i 84; [Păduraru protiv Rumunije](#), br. 63252/00, presuda od 1. decembra 2005. godine, stav 98; [Sovtransavto Holding protiv Ukrajine](#), br. 48553/99, presuda od 25. jula 2002. godine, stavovi 79, 97 i 98; *Beyeler protiv Italije* [VV], zahtev br. 3322/96, stav 108; *Koshoglu protiv*

Bugraske, Presuda od 10. maja 2007. godine, stav 50; vidi takođe gore citiran slučaj [KI122/16](#), podnosilac zahteva Riza Dembogaj, stav 57; slučajeve [KI154/17](#) i [KI05/18](#), podnosilac zahteva: *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "BARBAS"*, stavovi 60 do 65; kao i slučaj KI121/19, podnosilac zahteva *Ipko Telecommunications*, Rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2020. godine, stav 58, i tu korišćene reference; i [KI 195/20](#) podnosilac zahteva *Aigars Kesengfelds*, vlasnik nebankarske finansijske institucije "Monego" Presuda od 29. marta 2021. godine, stav 97).

(ii) *Primena gore navedenih načela u ovom konkretnom slučaju*

81. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je ugovor o radu, koji je prema redovnim sudovima istekao 30. septembra 2007. godine, trebao da bude produžen na osnovu člana 78. Statuta Univerziteta u Prištini od 23. oktobra 2000. godine. S tim u vezi, podnosilac zahteva naglašava da su redovni sudovi, u slučaju odbijanja njegove žalbe, pogrešno primenili zakon, odnosno odredbe člana 35.1 Administrativnog uputstva 2003/2. Prema navodima podnosioca zahteva, redovni sudovi nisu razmotrili/odgovorili na njegove tvrdnje u vezi sa pravom na nastavak radnog odnosa na osnovu člana 87. st. 2 Statuta Univerziteta u Prištini iz 2000. godine. U vezi sa razmatranjem njegovog predmeta od strane redovnih sudova, podnosilac zahteva tvrdi da (ii) odluka Vrhovnog suda nije pružila dovoljno obrazloženja u vezi sa tvrdnjama koje su iznesete pred njim, odnosno u vezi sa tvrdnjom koja se odnosi na njegovo pravo na nastavak ugovora o radu prema Statutu Prištinskog univerziteta iz 2000. godine, kao i na nedostatak obrazloženja na koji pravni osnov se pozvao Vrhovni sud kada je zaključio da „podnosilac zahteva“ nije ispunio uslov za doktorat“ za nastavak radnog odnosa. U vezi sa ovim, podnosilac zahteva stoga tvrdi da su redovni sudovi, odnosno Vrhovni sud, pogrešno primenili materijalno pravo i propustili da daju tačno i dovoljno obrazloženje za slučaj koji je predmet ovog zahteva, a da su istovremeno izrazili proizvoljnost u donošenju odluka.
82. U vezi sa ovim tvrdnjama, Sud naglašava da, pozivajući se na spise predmeta, proizilazi da su iste razmotrene i od strane redovnih sudova.
83. S tim u vezi, Sud prvenstveno podseća da je Osnovni sud u Presudi [A. br.1758/2017] od 4. decembra 2020. godine, između ostalog, naglasio sledeće:

*“Na osnovu AU 2003/2, odnosno člana 35.1 b) gde je izričito određeno da „Rad u državnoj službi prestaje automatski po isteku ugovora državnim službeniku“ pošto je u slučaju tužioca ugovor imao prestao **30.09.2007. godine** i nije ispunjavao kriterijum doktorata, po ovom osnovu poslodavac ni po jednoj zakonskoj odredbi nije mogao biti obavezan na nastavak ugovora o radu, jer prava i obaveze iz oblasti rada traju koliko traje **rok ugovora** [...]”*

84. Sud primećuje da je Osnovni sud u smislu utvrđivanja činjeničnog stanja sproveo sledeće dokaze:

“Sud je na sednici glavnog ročišta od 04.12.2020.godine sproveo dokaze i to: rešenje prvotuzženog A.br. 02117/17 od 12.10.2017.godine, presudu Anr.793/15 od 07.12.20. 16. godine, podnesak A .br.793/15, AAnr.77/17, podnesak tužioca o proširenju tužbe od 2 1. 11 2017. godine, odgovor na tužbu od 02.02.2018.godine, žalba žalioaca od 10.01.2017. godine, rešenje NNOSK-a br. 1074/08, žalbu 05/262, ugovor o radu za tužioca broj 587 od 02.03.2007. godine, podnesak broj 983 od 10.04.2008. godine, specifikacija tužbe od 10.11.2016. godine, izvod iz banke od 30.11.2007. godine, od 31.01.2008. godine, žalba od t o, 01.2008. godine, pravno mišljenje broj 02/47/08, konkurs UP od 17.04.2007. godine, ugovor o radu od

02.5.2006. godine sa br. 892, veštačenje od 08.06.2018. godine, preciziranje tužbe od 16.08.2018. godine, Rešenje AA.26/19 od 21.09.2020. godine, žalba od 04/95, podnesak od 25.11.2020. godine".

85. Takođe, Sud primećuje da je Apelacioni sud u svojoj Presudi [AA. br.85/2021] od 19. aprila 2021. godine, u kontekstu ove konkretne tvrdnje podnosioca zahteva, naglasio sledeće:

*"Dakle, pošto je u slučaju tužioca ugovor istekao dana **30.09.2007. godine**, a isti nije ispunjavao kriterijum doktorata, po ovom osnovu poslodavac nije mogao ni jednom zakonskom odredbom da se obaveže da nastavi ugovor o radu, iz razloga što prava i obaveze iz oblasti rada traju koliko traje i rok ugovora. Dakle, iz svega navedenog i na osnovu ovakvog činjeničnog stanja, ovaj sud ocenjuje da je zaključak i stav prvostepenog suda pravičan i zakonit i da je činjenično stanje pravilno i u potpunosti dokazano...."*

86. Na kraju, Sud takođe primećuje da je i Vrhovni Sud, u razmatranju navoda podnosioca zahteva, naglasio sledeće:

*"U ovom **konkretnom slučaju, tužiocu je ugovor o radu istekao 30.09.2007.godine, a pošto isti nije ispunjavao uslov za doktorat, poslodavac nije imao obavezu da produži ugovor, budući da su prava, obaveze i odgovornosti iz radnog odnosa traje do isteka roka ugovora.**"*

[...] U obrazloženju osporene presude dato je mnogo razloga u vezi sa odlučnim činjenicama koje prihvata i ovaj sud. Sud ocenjuje da je materijalno pravo pravilno primenjeno i da zakon nije povređen na štetu tužioca"

87. Vrhovni sud je, pozivajući se na činjenično stanje, zaključio sledeće:

"Po oceni ovog suda, pravilno su nižestepeni sudovi potvrdili da je pobijana odluka tuženog pravična i pravno zasnovana, te da je tuženi organ uprave pravilno primenio odredbe zakona o upravnom postupku, kao i da je pravilno utvrđeno činjenično stanje i pravilno primenio materijalno pravo kada je odbio žalbu podnosioca žalbe – ovde tužioca"

88. S tim u vezi, Sud smatra da su svi redovni sudovi u okolnostima ovog konkretnog slučaja, razmotrili suštinske tvrdnje podnosioca zahteva, i da su pojasnili da je **(i)** podnosilac zahteva imao ugovor na određeno vreme, odnosno od 1. oktobra 2006. godine do 30. septembra 2007. godine; **(ii)** radni odnos podnosioca zahteva samim tim i završen dana 30. septembra 2007. godine; **(iii)** kao i da se podnosilac zahteva ne može pozivati na odredbe Statuta Univerziteta u Prištini od 23. oktobra 2000. godine za obnavljanje/nastavak ugovora o radu zato što to sada nije više primenljivo u ovom konkretnom slučaju.

89. Sud primećuje da su u ugovoru o radu podnosioca zahteva [br. 587] podnosioca zahteva definisani uslovi u pogledu nenastavka radnog odnosa, i to na sledeći način:

Neobnavljanje ugovora

[...]

6. Po isteku roka ovog ugovora,
7. Po slovu zakona.

90. Sud primećuje da su redovni sudovi u slučaju podnosioca zahteva opsežno analizirali izvedene dokaze i tvrdnje koje su iznele stranke u postupku, i da su na kraju su odbili žalbu. Razlozi za odbijanje žalbe podnosioca zahteva su redovni sudovi, a posebno Vrhovni sud, zasnovali na relevantnim odredbama Zakona o Upravnim sporovima, kao i na članu 35. 1 (b) Administrativnog uputstva br. 2003/2, koji je smatrao relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja i suštinske tvrdnje koje je podnosilac zahteva predstavio.
91. Iz navedenog, Sud smatra da je Vrhovni sud u osporenoj presudi dovoljno i detaljno obrazložio pravni osnov na kome je doneo odluku.
92. Samim tim, na osnovu gore navedenog, Sud ocenjuje da obrazloženje Vrhovnog suda nije rezultiralo proizvoljnim zaključcima.
93. Sledstveno tome, u ovim okolnostima, Sud, oslanjajući se na standarde uspostavljene u njegovoj sudskoj praksi u sličnim predmetima i sudskoj praksi ESLJP-a, nalazi da ova tvrdnja podnosioca predstavke spada u treću (iii) kategoriju, „nepotkrepljenih ili neosnovanih “ navoda, stoga ih Sud, kao takve, na ustavnim osnovama, proglašava očigledno neosnovanim i samim tim i neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika o radu.

B. *Navodi u vezi nedoslednosti sudskih odluka*

94. Sud podseća da podnosilac zahteva u ovoj tački tvrdi povredu principa pravne sigurnosti kao rezultat nedoslednosti Osnovnog suda i Apelacionog suda u vezi sa donošenjem odluke u njegovom slučaju na osnovu toga što stavovi redovnih sudova koji su doneti u postupku ponovnog odlučivanja, i to Osnovnog suda u presudi [A.U. br.1578/2017] od 4. decembra 2020. godine i Apelacionog suda u [AA.ÚZH. br.85/2021] od 19. aprila 2021. godine suprotni sa njihovim prvobitnim stavovima koje su doneli Osnovni sud u presudi [A. br.793/15] od 7. decembra 2016. godine i Apelacioni sud u presudi [A.A. br. 77/2017] od 14.06.2017.godine, u razmatranju istog predmeta podnosioca zahteva.
95. S tim u vezi, Sud naglašava da je Osnovni sud, u presudi [A. br.793/15] od 7. decembra 2016. godine, odlučio u korist podnosioca zahteva, gde je vratio predmet na ponovno odlučivanje u NNOC SK. Nakon žalbe, ova presuda je potvrđena presudom [A.A. br. 77/2017] Apelacionog suda, od 14.06.2017. godine.
96. Sud primećuje da je NNOC SK u postupku ponovnog odlučivanja doneo rešenje [A/02/17/2017] od 11. oktobra 2017. godine kojim je odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu na osnovu toga što je (i) ugovor o radu podnosioca zahteva istekao dana 30. septembra 2007. godine.
97. Nakon toga je Osnovni sud u postupku ponovnog odlučivanja u presudi [A.U. br.1578/2017] od 4. decembra 2020. godine odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva sa obrazloženjem da je podnosiocu zahteva istekao ugovor dana 30. septembra 2007. godine. Ova presuda je potvrđena presudom Apelacionog suda [AA.nr.85/2021] od 19. aprila 2021. godine.
98. U kontekstu ove tvrdnje, Sud primećuje da su odluke Osnovnog suda i Apelacionog suda donete u različitim fazama postupka koji je sproveden pred redovnim sudovima. Sud primećuje da su Osnovni sud i Apelacioni sud razmotrili podatke koje su iznete u postupku ponovnog odlučivanja i utvrdili su da je podnosiocu zahteva ugovor o radu istekao dana 30. septembra 2007. godine, pa je stoga ugovor sa podnosiocem zahteva bio na određeno vreme. Na osnovu ovih činjenica i ocene važećeg zakona u okolnostima

konkretnog slučaja, Osnovni sud i Apelacioni sud su potvrdili svoje odluke, u različitim fazama postupka, čineći ih primenljivim u konkretnom slučaju.

99. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva tvrdi povredu načela pravne sigurnosti, odnosno povredu principa res judicata na osnovu toga što je „*Presuda Osnovnog suda u Prištini A. br.793/15 od 07.12. 2016. godine pravosnažna na osnovu presude Apelacionog suda Kosova A. br.77/2017 od 14.06.2017. godine.*”
100. S tim u vezi, Sud naglašava da je presudom Osnovnog suda [A. br.793/15] od 7. decembra 2016. godine, procesno odlučeno u korist podnosioca zahteva, gde je vraćen predmet na odlučivanje o meritumu u NNOCSK. Sud primećuje da je ova presuda potvrđena presudom Apelacionog suda [A.A. br. 77/2017] od 14. juna 2017. godine. Sud primećuje da Osnovni sud i Apelacioni sud kroz ove dve odluke nisu odlučivali o meritumu u vezi sa žalbom podnosioca zahteva.
101. Tačnije, Sud naglašava da su Osnovni sud i Apelacioni sud doneli gore navedene odluke u prvom postupku suđenja na predmetu podnosioca zahteva, gde su vratili predmet na ponovno odlučivanje u NNOCSK. Dakle, tvrdnja da je u ovoj fazi postupka doneta meritorna odluka u njegovu korist nije potkrepljena činjeničnim stanjem sudskog postupka, zato što ove odluke posebno razmotrile proceduralnu fazu i vratili su predmet na ponovno razmatranje nadležnoj instanci u vezi sa pitanjem merituma.
102. Shodno tome, Sud smatra da je navod o nedoslednosti sudskih odluka očigledno neosnovanim po ustavnim osnovama kako je to i propisano u pravilu 34 (2) Poslovnika o radu.

Zaključak

103. Sud smatra da su navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredom njegovog ustavnog prava na pravično i nepristrasno suđenje zbog (i) očigledno pogrešne primene zakona i neobrazloženih odluka, kao i (ii) nedoslednosti sudskih odluka, neosnovani po ustavnim osnovama.
104. U zaključku, Sud smatra da podnosilac zahteva nije izneo dokaze, činjenice i argumente koji pokazuju da su postupci pred redovnim sudovima na bilo koji način predstavljali ustavnu povredu prava koja su zagantovana Ustavom, a za koja se tvrdi da povređuju njegovo pravo koje mu je zagantovano u članu 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.
105. Samim tim, Sud dolazi do zaključka da je zahtev očigledno neosnovan po ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim, u skladu sa članom 113, stavom 7 Ustava, i pravilom 34 (2) Poslovnika o Radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika o Radu, dana 22. januara 2024. godine jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu danom objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani